ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 7ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 311 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ — ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΟΝΤΕΛΛΟ

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερουμένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωσταντινουπόλεως νομάντην καὶ ἀνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλήρεις φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια
Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι
Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφολογικοῦ χαρακτῆρος.
Συναναστρέφεις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε, Νομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.
Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης γνωρίζω ὅτι, δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΜΟΝΙΚΑΝ: Τὸ ταξείδιόν σας θ' ἀποβῇ εἰς μάτην. Εἰς οὐδὲν θὰ συντελέσῃ. Ἡ οἰκογενειακή σας κατάστασις μόνον κατόπιν ἑνὸς θανάτου κ' ἑνὸς γάμου θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ διορθωθῇ. Ἡ ἐξαδέλφη σας δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ συγγενοῦς σας θὰ λήξῃ ὑπὲρ αὐτοῦ. Τὸ παιδί του θὰ ζήσῃ 17 ἔτη ἀκόμη. Γάμον δὲν διαβλέπω πρὸς τὸ παρόν. Ἡ συγγενική σας οἰκογένεια θὰ δυστυχήσῃ ἐξ αἰτίας ἑνὸς Γεωργίου.

ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΟΝ: Ἡ ποίησις εἰς τὸν ἔρωτα βλάπτει τὰς περισσοτέρας φοράς, ἀγαπητέ. Ἐὰν ἐξ ἀρχῆς ἀπεδεικνύατε ἐμφανέστερον τὸ αἰσθημά σας πλήρης ἐπιτυχία θὰ ἐστεφε τὸν ἔρωτά σας. Σήμερον ὅμως ἡ νέα ἐκείνη πολὺ ὀλίγα ἐλπίζουσα ἀπὸ σᾶς ἑτοιμάζεται νὰ δοθῇ εἰς ἄλλον. Γράψατέ της ἀμέσως κι γνωστοποιήσατέ της τὸ αἰσθημά σας, μεταχειριζόμενος γλῶσσαν εἰλικρινῆ. Τίποτε ἄλλο.

ΝΙΚΗΝ Λ. Θεσσαλονίκην: Πλήρης ἐπιτυχία θὰ στέφῃ τὸν ἔρωτά σας. Φροντίσατε μόνον νὰ μὴ παρασυρθῆτε περισσότερον μαζῇ του. Ἐκεῖνος κάθε στιγμὴν δὲν κάμει ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς ὑποβάλῃ εἰς δοκιμασίαν. Ζήτημα πιέσεως δὲν ὑπάρχει. Μόνος του ἐκεῖνος θὰ σᾶς δώσῃ τὸ χέρι. Ἐὰν δὲν συμβῇ οὐδὲν τότε θὰ τὸν ἀναγκάσω ἐγὼ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας καὶ τοῦτο διότι εἶσθε ἄξια τῆς εὐτυχίας αὐτῆς. Μὴ δώσετε καμμίαν προσοχὴν εἰς τὸν ἄλλον. Προσέξατε. Μὴ διακινδυνεύετε τὴν εὐτυχίαν σας.

ΚΥΚΛΑΔΙΚΗΝΑΥΡΑΝ, Πειραιά: Σφοδρὸς ἔρως μὲ μίαν Ἑλένη θὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν καρδίαν σας ἐντὸς ὀλίγου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλην χαμένος κόπος καὶ καιρός. Αὐτὴ οὐδεποτε θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ὅπως σεῖς θέλετε. Εἶναι πολὺ συμφροντολόγος. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ σημερινὸν ἐπάγγελμά σας. Ἡ ἀλλαγὴ ἐπαγγέλματος σπανίως ἐπιφέρει βελτίωσιν τῶν τοῦ βίου.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΝ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΝ, Τρίκαλα Κορινθίας: Οἱ γονεῖς σας θὰ ζήσουν ἀκόμη 11 ἔτη Σεῖς θ' ἀποθάνετε εἰς βαθύτατον γῆρας καὶ ἐκ θανάτου φυσικοῦ. Τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον θὰ τὸ ἰδῆτε ἐκ νέου, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔχει καμμίαν σημασίαν γιὰ σᾶς. Ἡ τύχη σας ἐργάζεται πολὺ καλὰ διὰ τὸ μέλλον σας. Περιμένατε. Ὅλα τὰ ἄλλα προλύψεις, ἀνησίαι, ἁμαρτίαι καὶ τίποτε ἄλλο.

ΜΥΡΟΒΟΔΟΝ ΑΥΡΑΝ, Σμέρναν: Αἱ ἐλπίδες σας θὰ πραγματοποιηθοῦν. Τὸ μέλλον ἄριστον ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Ἀποφεύγετε τὸν σιδηρόδρομον.

ΜΑΓΕΥΜΕΝΟΝ ΝΗΣΙ: Μέλλον ἰκαθόριστον ἀκόμη. Τὸ παρὸν σας πολὺ φροντιμώδες. Κανεὶς δὲν σᾶς ἀγάπησεν εἰλικρινῶς. Οὔτε ἡ οἰκογένειά σας.

ΑΣΠΡΟΝ ΚΡΙΝΟΝ: Πρέβεζαν: Ὁ σύζυγός σας θὰ ὀνομάζεται Γεράσιμος καὶ θὰ ἐπαγγέλλεται τὸν ἔμπορον. Ὁ γάμος σας ἐντὸς τοῦ ἔτους τούτου. Θὰ ζήσετε εὐτυχῆς 41 ἔτη.

FLEUR D' ESPOIR, Ἀργοστόλιον: Ἀντα γαπᾶσθε μὲν ἀλλ' ὄχι ἄνευ ζηλοτυπίας. Θὰ ὑπανδρευθῆτε μετὰ 2 1)2 ἔτη. Ὁ Γ. δὲν θέλει τὸν γάμον διότι σκέπτεται πονηρὰ γιὰ σᾶς Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φ. δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ, διότι θ' ἀσθενήσῃ. Ἡ ἀδελφή σας θὰ θριαμβεύθῃ μόνον ἐὰν ζήτῃ παρὰ τὸ πλευρὸν ἑνὸς τουφεροῦ συζύγου Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ἐξηγήσω πόθεν προῆλθεν ἡ ἀσθένειά της. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 28 ἔτη.

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΝ: Δὲν θὰ πανδρευθῆτε πρὶν ταξειδεύσητε εἰς πόλιν μακρυνήν. Αἱ σχέσεις σας μὲ τὸν Γ. Α. θὰ ἐπιφέρουν μεγάλας ἀνωμαλίας εἰς τὸν βίον σας. Ἡ συγγενή σας θ' ἀποκτήσῃ 2 τέκνα ἀκόμη Αἱ ἐπιχειρήσεις της θὰ εὐοδωθοῦν. Ὁ Γ. Α θὰ προβιβασθῇ μετὰ 2 μῆνας. Τὸν Μάρτιον. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω γιὰ σᾶς.

Δ. Ν. Χ. ΣΤΑΜΠΟΥΛ, Θεσσαλονίκην: Πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρήσετε θὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ὁ μνηστήρ σας δὲν σᾶς ἀγαπᾷ μὲν θερμῶς λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος του, ἀλλὰ σᾶς ἐκτιμᾷ καὶ σᾶς σέβεται ἀρκούντως. Τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν. Ἡ βραδύτης ὀφείλεται εἰς λόγους οἰκονομικούς μόνον. Δὲν θὰ ζήσετε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀλλὰ πολὺ δὲν θ' ἀπομακρυνθῆτε αὐτῆς. Τέκνα θ' ἀποκτήσετε.

Π. Α. Α., Πάτρας: Εἰς τὸν ἔρωτα θὰ ἐπιτύχετε, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὸ ἐπάγγελμά σας. Θὰ ζήσετε ἐν ὅλῳ 74 ἔτη. Διὰ τὸ ἐπάγγελμά σας τί μ' ἐρωτᾶτε; Δὲν τὸ γνωρίζετε;

ΜΑΡΙΤΑΝΑΝ, Πάτρας: Γάμον δὲν διαβλέπω. Πολλαὶ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι σᾶς ἀναμένουν. Ἡ ἀδελφή σας δὲν θὰ πάρῃ τὸν Ν. ΖΑΛΑΜΟΡ, Ἀθήνας: Ἡ σύζυγός σας θὰ ὀνομάζεται Σοφία. Εἰς τὴν ἐργασίας σας θὰ προοδεύσετε ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ καὶ κατόπιν θλιβερῶν συμβεβηκότων καὶ πολλῶν δοκιμασιῶν Σᾶς ἀγαπᾷ ἡ Ἑλένη.

Νίκην Λ., ἀποστείλατε διὰ συστημένης. Παναγ. Κονδρέαν, σᾶς ἀπήντησα, ἐὰν δὲν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή μου εἰς τοῦτο οὐδόλως ἐγὼ εὐθύνομαι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει γράψατέ μου ἐκ νέου καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω πάλιν. Σκλάβον τῆς τύχης, ὄχι ἐν ὅλῳ 24, ἀλλὰ 24 ἔτη ἀκόμη. Ἐγνώριζα πολὺ καλὰ τὴν ἡλικίαν σας. Περασταικὴν Νόραν, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε. Γράψατέ μου ἐκ νέου. διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ρόδον ἀμύριστον, ἐὰν δὲν σᾶς ἀπήντησα τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἤλθεν ἡσειρά σας. Reve de nuit, *θὰ σᾶς ἀπαντήσω κατὰ σειρὰν καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς τῶν δίδων καὶ κυρίων*: Guiltaume de Vair, Reve muit. Amoureuse, *Χαμένης ἐλπίδος, Πτηνοῦ τῆς ἐρήμου, Δυστυχισμένης κόρης, Γ. Κ., Ν. Μ. Πολυάθλου, Θαλάσσης, Ἀπαλπισμένης μαυροφόρας.*

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ὦ, μὸν Ντιὲ μὰ μέρ,

Ὕστερης σοῦ λέγει ὁ Παπανικόλαος, κανε τὸ καλὸ καὶ ρίχτο εἰς τὴν Παραλίαν. Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ πάρω ἕνα πυρούνιον καὶ νὰν τοῦ βγάω κατὰ ντὶπ τὸ Ἀρζὲρ ἐκεῖνα τὰ μαγκούφια τὰ μάτια του. Μοῦ εἶπε ν' ἀνοίξουμε τὸ σπίτι γιὰ νὰ μᾶς γράφουν κι' ἐμᾶς τὰ ὀνοματεπώνυμά μας εἰς τὰς ἐφημερίς, ὅπου ἐγὼ θὰ φοράω πάνδα τὸ καινουλγὲς φρεμσ ποὺ τ'ἀγόρασα 2445 δραχμὰς κ' εἶναι ὅλο ἀπὸ κρὶπ ντὶ σκὶν κι' ἐγὼ τὸν ἄκουσα, πολύφουσκον μήτερ μου, δηλαδὴς ἔδωσα προχθὲς γλυκάτισον καὶ προσκεκάλεσα ἅπασας τὰς οἰκογενείας τῆς συνοικίας μας, ὅπου κατόπιν ἐπίσημεν καὶ ρετσίναν Νιαούσης μὲ μαρίδας θελμὰς κ' ἔπιε ὁ Ἀρζὲρ τὸν περ δρομον μαζῆ μὲ κάρδαμον Ὕστερον σὰν ἀρῆχθησαν εἰς τὸ κέφι, ὁ υἱὸς τοῦ Μαστροπαναγέα τοῦ παντοφλᾶ μὲ πυρέσυρεν ὀπισθεν ἀπὸ τὰς κουρδίνες διὰ νὰ μοῦ κάμῃ μικράν τινα ἐργαλαβίαν, ὅπου τώρα εἶναι τῆς μοδός, νὰ κάνουν κόλτε οἱ οἰκοδέσποιναι μὲ τοὺς κερίους.

Λοιπὸν μοῦ λέγει;

—Τὶ ὡραῖα δόντια ποῦ ἔχετε. Τὰ ζηλεύω, μαντάμα.

Κ' ἐγὼ, γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μου παρεπονεμένος χρονιάτικη μέρα τοῦ λέγω:

—Ἀφοῦ σοῦ γουστάρουν τόσο τὰ δόντια μου νὰ σοῦ τὰ προσεφέρω. Ἐμεῖς ἔχουμε πολλὰ λεφτὰ καὶ θὰ μοῦ τοποθετήσῃ ὁ Ἀρζὲρ ἄλλα.

Καὶ βγάνω τὰ δόντια μου καὶ τοῦ τὰ δίνω ὅπου ἐκεῖνος φουρλίσηκε καὶ τὰ ἀπέρριψε στὸ πάτωμα.

Ἐτόρα ὀμνόσα στὸν Ἅγιον Φανούριον νὰ μὴν ξαναμπάσω πλέον ξένον προσκεκλεσμένον εἰς τὴν οἰκίαν μου, πάρτε ἂν θέλουν ν'ἄρθουν νὰ πάρουν καὶ τὸ φαΐ τους

Αὐτά, καὶ εἰ, ἐτέραν ἐπιστολὴν περισσοτέρα.

Φιλῶ τὴν ἀριστεράν σας καὶ σᾶς ἀπεύχομαι μὲ τὸ καλὸ καὶ ἀνοδύνως νὰ ξελευτερωθῇ ἡ προβατίνα σας, ἡ κόρη σας

ΒΕΤΤΑ

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ἡ κυρία Ρόζα εἶναι κακὴ χαρτοπαίκτρια. Ἀπόψε ἐπειδὴ πάλι ἔχασε, τἄβαλε μόλο τὰν κόσμο γιὰ τὴ γροσσουζιά της.

Ἕνας ἀπόστρατος ταγματάρχης ἐτόλμησε ἐν τούτοις νὰ τῆς κάνῃ μιὰ παρατήρησι νομίζοντας πῶς ἔπρεπε νὰ ρίξῃ αὐτὸ τὸ χαρτὶ ἀντὶ ἐκείνο.

—Γιατὶ ἀνακατεύεσθε; ἐβρυχήθη ἡ κυρία Ρόζα καὶ ἔδωκε ἕνα χαστοῦκι στὸν συμπαίκτορα της τὸν ταγματάρχη.

Ὁ ταγματάρχης δὲν εἶπε τίποτα. Μὰ ἅμα ἡ παρτίδα τέλειωσε, ἄρχισε νὰ κάνῃ περίπατο στὸ σαλόνι, προσπαθόντας νὰ συνκρατήσῃ τὸν θυμό του.

Ἔξαφνα ὁ ταγματάρχης ἐπλησίασε τὴν κυρίαν Ρόζαν, τῆς ἔπιασε τὰ πόδια καὶ τὴν ἀναποδογύρισε ἐπάνω στὴν πολυθρόνα της φωνάζοντας:

—Κυρίαι, Κύριοι, μετὰ τὴν προσβολὴν ποῦ μοῦ ἐγένετο, καλὸν εἶναι ὅλος ὁ κόσμος νὰ μάθῃ πῶς εἶχα νὰ κάμω μὲ μιὰ γυναῖκα! Ἀπτε τὴν!

Κάθε ἀμφιβολία ἦτο πλέον ἀδύνατος.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑΣ

Στὴς παραμονὲς τοῦ γάμου της ἡ Δεσποινὶς Τιτίνα συζητεῖ μὲ τὴν μητέρα της γιὰ τὸ σπουδαῖο ζήτημα τῆς νυμφικῆς τουαλέτας!

—Πὲς μου, μαμά, θὰ βάλω ἄνθη πορτοκαλιᾶς στὸ κεφάλι μου;

—Μὰ βέβαια, κόρη μου. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γιατὶ οἱ γείτονες γνωρίζουν τὸ ἀτύχημό μου!.

—Τὶ ἔχει νὰ κάνῃ; Μιὰ φορὰ ποῦρτ λουλούδια θάναι τεχνητά, δὲν ἀπατῶμεν κανέναν!...

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΣΤΕΙΟ

Ζητιάνοι κουρελιάριδες περιμένουν στὴ πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία. Διηγᾶται ὁ καθένας μὲ τὴ σειρὰ τῆς δυστυχίες του, προσπαθῶν ὁ καθένας νὰ ἀποδείξῃ πῶς κατέχει τὸ ρεκὸρ τῆς δυστυχίας.

—Ἐγὼ εἶμαι πλέον ἀξιολύπητος ἀπὸ ὅλους σας, εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ποῦ -ᾷ σιωποῦσε ἕως τώρα. Ἐγὼ δὲν εἶχα οὔτε μητέρα.

—Καὶ πῶς τότε ἦλθες στὸ κόσμο;

—Κάποιος ἔκαμε ἕνα μικρὸ ἀστεῖο μὲ τὴ θεῖα μου...!

Π. ΝΑΛΕΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

—Θὰ ζημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές, κ.κ. Γ. Βουμλινόπουλε καὶ Μίμη Στρουτσο.

—Εὐχαριστῶ ὅσους μ' εὐχήθηκαν γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά, ἰδιαιτέρως τὸν ἀγαπητόν μου Μιμῆν, (Μ.Μ.Σ.).

—Ἔγκρίνω τὸ «Μακρυά σου», κ. Γ. Ἀποστολόπουλε. Ἀφοῦ τὸ ρετουσάρω λιγάκι θὰ τὸ δημοσιεύσω.

—Δὲν ἐγκρίνεται, δις Ἰσμήνη Φραγ. Δὲν λέει τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὴν δημοσίευσίν του. Ἡ αἰωνία Ἱστορία... —Θὰ δημοσιεύσω τὸ δεύτερο κ. Σ. Δράκο, μὲ τὴν σειράν του πάντοτε.—Ἐγκρίνω τὸν «Χωρισμόν», κ.Φώτη Ἀστέρη.—Ἐπίσης ἐγκρίνω: Κώστα Κοφινιώτη «Περιδολάκι», Κόμη Προεστοπούλου «Στὴν ἀνάμνησί της»

—Λείπει τὸ αἴσθημα, λείπει ὁ ρυθμός, λείπει ἡ λεπτότης, κ. Σταῦρο Ἐλέμη. Σᾶς δεδεχθῶ πῶς δὲν μὲ συνεκίνησε καθόλου. Καὶ ὁ προορισμός τῆς πρόζας εἶναι νὰ συγκινῇ, νὰ συγκινῇ βαθειά. —Ἐλήφθη, κ. Στάθη Δημακόπουλε.—Δὲν ἐγκρίνεται, κ. Φιλέρημε, διότι ἔχει πολλὲς κοινοτυπίες. Ἀντίτιμον εἰς τὴν διεύθυσίν σας.—Πολὺ ἁπλό, σχεδὸν παιδιάστικο, κ. Μίμη Στρουτσο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Αἱ συνδρομαὶ τῆς «Σφαίρας» παραμένουν ὅπως ἦσαν καὶ ὅταν τὸ φύλλον ἐπωλεῖτο μία δραχμή.

EUGENIE SUY

ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Αὐτὸ γίνεται πάνω ἀπὸ ὅταν βρίσκεται κάπου.... τὸ ξέρεις αὐτό... Ἀλλὰ νὰ μὴ δεχθῇς ν' ἀκουμπήσῃ στὸ μαγαζί σου κανένα πακέτο κανένα δέμα θὰ εἶναι κλεψιμαΐτικα.

—Νά μέ ἐτε ἤσυχο, κύριε Βορέλε. Τὸν φοβοῦμαι κι' ἐγὼ τὸν Κακκινοχέρη σὰν τὸν ὄξω ἀπ' ἐδῶ. Δὲν ξέρει κανεὶς ποτὲ ποῦ πάει καὶ ποῦθε ἔρχεται. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδα, μοῦ εἶπε πῶς ἔρχόταν ἀπ' τὴ Γερμανία.

—Τέλος πάντων, στὰ λέω.. γιὰνάχρεστόνοῦσου.

Προτοῦ ἐγκαταλείψῃ τὸ καπηλεῖο ὁ ἀστυνομικὸς ἐθεώρησε προσεκτικῶς τοὺς λοιποὺς οἰνοπότας, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ντομένικο μὲ ὕφος σχεδὸν στοργικόν.

—Ἐδῶ εἶσαι παληὰ ἁμαρτία; καιρὸ ἔχω ν' ἀκούσω τὰ χαμπαράκια σου! Πάψανε οἱ καυγάδες; Ἀρχίνησες νὰ βάνῃς γνῶσι.

—Ἀπὸ γνῶσι, ὅση θὲς κὺρ Βορέλε· μὲ ξέρεις, σπάνιο κεφάλια μονάχα σὲ κείνους ποῦρχονται γυρεύοντας.

—Αὐτὸ σοῦ ἔλειπε νὰ προκαλῇς ἐσὺ τοὺς ἄλλους, ἔτσι χειροδύναμος ποὺ εἶσαι.

—Ὡς τόσο νάτος ὁ μάστορής μου, κὺρ Βορέλε, εἶπεν ὁ Ντομενικο ἀποδείκνυων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἀρθούρου.

—Μπᾶ! δὲν τὸν ξέρω αὐτόν, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐξετάζων τὸν Ἀρθοῦρον.

—Οὔτε καὶ θὰ γνωριστοῦμε, ἀδέρφι, ἀπήντησεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

—Ἄμποτε γιὰ καλό σου, παλληκάρι μου, εἶπεν ὁ ἀστυνομικός. Κατόπιν δὲ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Δράκαιναν·

—Καληνύχτα κυρὰ Πόνησσα· σωστὴ φάκα τὸ καπηλειό σου, εἶν' ὁ τρίτος φονιᾶς ποὺ πιάνω ἐδῶ μέσα.

—Καὶ ἐλπίζω πῶς δὲν θἄναι καὶ ὁ τελευταῖος, κύριε Βορέλε· εἶναι στὴ διάθεσί σας.... εἶπε χαριέντως ἡ Δράκαινα ὑποκλινομένη μετὰ σεβασμοῦ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὁ νέος μὲ τὸ πελιδνὸν πρόσωπον, ποὺ ἐκάπνιζε πίνων ρακήν, ἐγέμισε πάλι τὴν πίπα του, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν βραχνήν, εἰς τὸν Ντομένικο:

—Μπᾶς καὶ δὲν τὸν γνώρισες ἐκεῖνον μὲ τὸ φεσάκι; εἶναι ὁ ἄντρας τῆς Πουλόττας. ὁ Τριχᾶς. Σὰν εἶδα καὶ μπαίνουν χοροφυλάκοι, εἶπα· κάτι τρέχει· καθὼς ἔκρυβε καὶ ὁ Τριχᾶς τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι....

—Ὡς τόσο ὁ Δάσκαλος τυχερὸς ἦταν πάλι ποὺ δὲν βρέθηκε ἐδῶ, ὑπέλαβεν ἡ Δράκαινα, Ἐκεῖνος μὲ τὸ φεσάκι τὸν ζήτησε πολλὲς φορὲς γιὰ δουλειαὶς πῶχουν μαζί... Μὰ δὲν θὰ «φάω»ποτὲ τοὺς πελάτες μου. Ἂς τοὺς πιάνουν, πάει καλά.. καθένας τὴ δουλειά του.... μὰ δὲν τοὺς πουλῶ ἐγώ.... Νά, κατὰ φωνὴ καὶ ὁ... ἐπρόσθεσεν ἡ Δράκαινα καθ' ἣν στιγμὴν ἕνας ἄνθρωπος καὶ μία γυναῖκα εἰσήρχοντο εἰς τὸ καπηλεῖον· πάνω στὴν ὥρα ἔρχονται ὁ Δάσκαλος καὶ ἡ «λάγγα»(γυναῖκα)του.

Φρικίασις τρόμου διέτρεξε τοὺς θαμῶνας τοῦ καπηλείου.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρθοῦρος. παρ' ὅλην τὴν ἔμφυτον γενναιότητά του, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐλαφρὰν συγκίνησιν βλέπων τὸν τρομερὸν κεξένον λησταρχὴν, τὸν ὁποῖον ἐθεώρησεν ἐπί τινας στιγμὰς μετ' ἐκπλήξεως ὁμοῦ καὶ φρίκης.

Ὁ Ντομένικο εἶπεν ἀλήθειαν, ὁ Δάσκαλος ἦτο φρικωδῶς ἠκρωτηριασμένος..

Δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ κάτι τι φρικιαστικότερον τοῦ προσώπου τοῦ λησταῦ τούτου. Ὁλόκληρος ἡ ὄψις του ἦτο ηὐλακωμένη ἀπὸ βαθείας καὶ πελιδνὰς οὐλάς· τὸ διαβρωτικὸν βιτριόλι εἶχεν ἐξωγκώσει τὰ χείλη του τὰ πτερύγια τῆς ρινὸς εἶχον ἀποκοπῆ, δύο ὀπαὶ δύσμορφοι ἀντικαθίστων τοὺς ρώθωνας.

Οἱ φαιοὶ ὀφθαλμοί του πολὺ ἀνοικτόχρωμοι, πολὺ μικροί, πολὺ στρογγυλοί, ἐλαμποκόπουν ἀπὸ θηριωδίαν.

Τὸ μέτωπό του πεπλατυσμένον ὅπως τῆς τίγρεως, σχεδὸν ἐξηφανίζετο ὑποκάτω ἀπὸ τὸ ἓκ γουναρικοῦ κασκέττο του... μακρυὰ μαλλιὰ ὁμοιάζοντα μὲ χαίτην θηρίου.... ἢ μᾶλλον τέρατος.

Τὸ ἀνάστημα τοῦ Δασκάλου δὲν ὑπερέβαινε ποσῶς τοὺς πέντε πόδας καὶ δύο ἢ τρεῖς δακτύλους· ἡ κεφαλή του ὑπερμέτρως χονδρή, ἦτο βεβυθισμένη μεταξὺ τῶν δύο πλατέων, κυρτῶν, ρωμαλέων καὶ σαρκωδῶν ὤμων του οἱ ὁποῖοι διεγράφοντο εὐκρινῶς ὑπὸ τὰς πλατείας πτυχὰς τῆς ἀπὸ χονδρόπανον μπλούζας του· εἶχε βραχίονας μακροὺς, νευρώδεις, χεῖρας βραχείας, χονδρὰς καὶ δασυτρίχους ἕως εἰς τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων· αἱ κνῆμαι του ἦσαν ὀλίγον τι κυρταί, ἀλλὰ τὰ τεράστια σφυρά των προέβαλλον δύναμιν τεραστίαν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Χ.

ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ...

(Ἡ συνέχεια).

—Δὲν τῆς ἔκαμα κανένα κακό, εἶπεν ὁ Μάριος. Τῆς ἐξήτησα μερικὰς ἐξηγήσεις, ἐκείνη ἠρνήθη νὰ μοῦ τῆς δώσῃ...Ἐπροτίμησε νὰ χωριοθοῦμε παρὰ νὰ μιλήσῃ.

—Συνέβη τίποτε σπουδαῖον μεταξύ σας; ἠρώτησεν ἡ Μαίρη καὶ τὰ μάτια της, γεμᾶτα ἀπὸ παιδικὴν περιέργειαν, προσηλώθησαν ἐπάνω του. Ὁ Μάριος βρῆκε πῶς ἦτο ἐπιτυδυνον νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις στὴν μικρὴ ἐκείνη Μαίρη, νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ ἕνα τόσον σπουδαῖον ζήτημα.

Ἔπρεπε δμως κάτι ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἡ ἀπάντησις ἔπρεπε νὰ εἶναι τεχνικὴ, οὕτως ὥστε νὰ προκληθῇ ἡ Μαίρη νὰ δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸ μυστικὸν ποῦ ἀπασχολοῦσε τὸν Μάριο.

—Δὲν συνέβη τίποτε σπουδαῖον, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ εἶχα καταλάβει ὅτι ἡ Ἕλλη ἔπαυσε πλέον νὰ μ' ἀγαπᾷ ὅπως πρῶτα. Πρὶν μοῦ μιλοῦσε σχεδὸν κάθε μέρα γιὰ τὸ γάμο μας...Τώρα τελευταῖα δμως ἀπέφευγε νὰ μοῦ κάνῃ ἔστω καὶ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό...

—Σ' αὐτὸ δὲν φταίει ἡ Ἕλλη, εἶπεν ἡ Μαίρη ἀποτόμως... Νὰ ξεύρατε τὶ σκηνὰς μᾶς ἔκανεν ἡ μητέρα σας, τώρα τελευταῖα...

—Σᾶς ἐμίλησεν ἡ μητέρα μου;.

—Ναί, ἤλθε ἕνα ἀπόγευμα στὸ σπίτι καὶ παρεκάλεσε τὴ μαμά νὰ μὴν ἀφήσῃ πειὰ τὴν Ἕλλη νὰ σᾶς βλέπῃ. Ἡ μητέρα σας εὕρισκε πῶς εἶναι ἀδύνατος ὁ γάμος της μαζῆ σας κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ προσπαθήσῃ ἡ μαμὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κ' ἡ μητέρα σας ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ διακοποῦν ἢ σχέσεις σας μὲ τὴν Ἕλλη. Ἡ ἀδελφή μου τάμαθε αὐτὰ ὅλα καὶ ἴσως γι' αὐτὰ ἐκρύωσε λιγάκι ἡ καρδιά της γιὰ τὸ γάμο... Δὲν ἔπαυσε ὅμως νὰ σᾶς ἀγαπᾷ οὔτε στιγμή· Ἀκοῦτε ποὺ σᾶς λέγω ἐγώ Ἡ Ἕλλη ὅσο νὰ πεθάνῃ θὰ σᾶς ἀγαπᾷ, δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀγαπήσῃ ἄλλον ἀπὸ σᾶς.

Ἡ διαβεβαιώσεις αὐτὲς τῆς μικρῆς Μαίρης ποὺ ἦσαν εἰλικρινέστατες συνεκίνησαν πολὺ τὸν Μάριο. Ἤθελε νὰ μείνῃ ὥρες ὁλόκληρες μαζῆ μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς Ἕλλης, μαζῆ μὲ τὸν καλὸν αὐτὸ ἄγγελο τῆς ἀγάπης του. Ἔβλεπεν ὅμως πῶς ἡ ὥρα περνοῦσεν, ὅτι ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ ὡς στὴν ἄλλη μποροῦσε νὰ φθάσῃ ἡ μητέρα τῆς Ἕλλης, κ' ἐσηκώθη γιὰ νὰ φύγῃ.

Ἡ Μαίρη τὸν συνώδευσεν ὡς στὴν ἐξώπορτα κι' ὅταν πειὰ ὁ Μάριος ἑτοιμαζόταν νὰ τῆς δώσῃ τὸ χέρι, ἡ Μαίρη ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ρόμπας της ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὸ Μάριο.

—Πᾶρτε αὐτό, τοῦ εἶπε, μὲ πονηρὸ χαμόγελο, εἶναι ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἕλλη. Δὲν σᾶς τὸ ἔδωσα προτήτερα γιὰ νὰ μὴ τὸ διαβάσετε ἐδῶ καὶ σᾶς προλάβει ἡ μαμά. Τώρα ὡρεβυάφ. Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, ἂν θέλετε, ἐλᾶτε στὸ Βασιλικὸ κῆπο νὰ μὲ βρῆτε. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ ἀπὸ τὰς δέκα.

Ὁ Μάριος ἀνυπομονοῦσε καὶ γι' αὐτὸ μόλις ἀπεμακρύνθη λίγα μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἕλλης, ἐστάθηκε, ἀνοιξε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἐδιάβασε. Δὲν εἶχε πλέον τὴν ὑπομονὴ νὰ πάῃ πρῶτα στὸ σπίτι του.

Ἡ Ἕλλη τοῦγραφε:

«Μάρε,

Αὔριο φεύγω γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ πῶς φεύγω μόνον ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει. Πίστευσε ὅτι ἡ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΡΕΝ

Τοῦ Alexander Kielland

(Τὸ τέλος)

Στὸ χάνι ὑπῆρχε μιὰ ἀσυνήθης κίνησι. Δυὸ ταξειδιῶτες εἶχαν διατάξει ψητὸ λαγό. Ὁ χατζῆς εἶχε πάει σὲ μιὰ δημοπρασία στὸ Θίστεν καὶ ἡ γυναίκα του εἶχε ἀναλάβει μόνον τὴν εὐθύνην τῆς κουζίνας. Τώρα κατὰ κακὴν τύχην ὁ δικηγόρος ἤθελε νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν χατζῆ ἐπὶ διαφόρων του ὑποθέσεων, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἦτο στὸ σπίτι, ἡ καλὴ γυναίκα ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ μιὰ μακρυὰ κουβέντα καὶ νὰ πάρῃ ὑπ' εὐθύνη της ἕνα σημαντικὸ ἔγγραφο, μιὰ καταγγελία ποὺ ἔκανε νὰ ἀνησυχῇ πολύ. "Ενας ξένος, ποὺ περίμενε νὰ πῇ κάτι, ἐστέκετο δίπλα στὴ θερμάστρα μὲ λιγδιασμένα ροῦχα ναύτη. Δυὸ μεταπολῆται ψαριῶν εἶχαν τρεῖς φορὲς διατάξει μπράντυ γιὰ τὸν καφὲ τους. Τὸ παιδὶ τοῦ στάβλου, κρατῶντας ἕνα ἄδειο φανάρι, περίμενε γιὰ κερί, κι' ἕνας ψηλός, τραχὺς γεωργὸς παρακολουθοῦσε τὴν Καρὲν μὲ μάτια γεμάτα πόθο –ποῦ ἐπήγαινε νὰ τοῦ φέρῃ τὰ ρέστα ἀπὸ μιὰ κορώνα, ποῦ μόλις τῆς εἶχε δώσει· Ἡ Καρὲν ἐπηγαινο-ἤρχετο χωρὶς νὰ βιάζεται, χωρὶς νὰ κάνῃ κανένα λάθος Κανεὶς μὲ δυσκολία θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τὸ πῶς ἡ κόρη αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ φροντίζῃ γιὰ τόσα πολλὰ πράγματα τὴν ἴδια στιγμή. Τὰ μεγάλα μάτια καὶ τὰ γεφυρωμένα φρύδια της ἦταν γεμᾶτα ἔκστασι καὶ προσδοκία. Τὸ ὥμορφο μικρὸ κεφαλάκι ἐκρατεῖτο ἴσιο καὶ ἥσυχο. Ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ λάθη, ἔπρεπε νὰ κρατῇ συγκεντρωμένες τῆς σκέψεις της. Τὸ μπλοῦ μάλλινο φόρεμά της ἦτο πολὺ μικρὸ γ' αὐτὴν. Ἡ σφιχτοδεμένη κορδέλλα τοῦ λαιμοῦ τῆς ἔκανε κάποια ρυτίδα ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἄρχιζαν τὰ μαλλιά της. «Ἡ κόρη ἀπὸ τὸ Ἄγγερ ἔχει λευκὸ δέρμα» εἶπε ὁ ἕνας ψαρᾶς στὸν ἄλλον. Ἦσαν νέοι καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴν Καρὲν σὰν καλοὶ ἐκτιμηταί.

Κάποιος ποῦ ἀκάθητο στὸ παράθυρο,ἐγύρισε κι' ἐκύτταξε τὸ ρολόγι κι' εἶπε: «Τὸ ταχυδρομεῖο ἔρχεται ἑνωρὶς ἀπόψε.»

Τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων χτυποῦσαν τώρα τὸν πλακόστρωτο δρόμο, ἡ πόρτες διαπλατώθησαν κ.τ.λ ὁ ἄνεμος ἐφύσησε ἕνα σύννεφο καπνοῦ ἀπὸ τὴ θερμάστρα. Ἡ Καρὲν μπῆκε ἀπὸ τὴ κουζίνα μέσα στὴ σάλα ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ ὁ ὁδηγὸς ἔμπαινε στὴν πόρτα καὶ ἐχαιρετοῦσε τὴν παρέα μ' ἕνα ἐγκάρδιο «Καλησπέρα!» Ἤτο ἕνας ψηλός, χαριτωμένος ἄνδρας καὶ καστανὰ σγουρὰ μαλλιὰ ἐσκέπαζαν τὸ μικρὸ του κεφάλι. Τὸ μακρὺ καὶ τὸ βαθὺ ἐπανωφόρι ἀπὸ κόκκινο βασιλικὸ Δανικὸ ὕφασμα, ἦτο γαρνισμένο μὲ μαύρη γοῦνα, καὶ ἐκρέμετο ἀπὸ τοὺς ὤμους του. Ὁλόκληρο τὸ φῶς τῶν δύο πετρελαιολαμπῶν ποῦ εἶχαν κρεμασθῇ ἀπὸ τὸν τοῖχο πίνω ἀπὸ τὸ τραπέζι συνεκεντροῦτο σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἅλικου χρώματος τοῦ ἐπανωφοριοῦ, σὰν νὰ τοῦ ἄρεσε ἰδιαιτέρως, καὶ ἄφηνε τὰ διάφορα μαῦρα καὶ θαμπὰ μέρη τῆς σάλας νὰ γίνωνται πειὸ θαμπὰ καὶ πειὸ σκοτεινά. Καὶ ἡ ψηλὴ μορφὴ μὲ τὰ ὥμορφα μαουελιδερὰ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ τὸ μακρὺ ἅλικό του ἐπανωφόρι ἔλαμπε σὰν ἕνα θαῦμα λαμπρότητος καὶ χρώματος.

Ἡ Καρὲν ἦρθε γρήγορα μέσα ἀπὸ τὴν κουζίνα μὲ τὸ δίσκο της. Ἐκατέβασε τὸ κεφάλι της καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό της καθὼς ἔτρεχε ἀπὸ τὸν ἕνα πελάτη στὸν ἄλλο νὰ τοὺς περιποιηθῇ. Ἔβγαλε τὸ ψητὸ λαγὸ πρὸ τῶν ψαράδων κι' ἔφερε στὸν παραγγελιοδόχο ποὺ ἐκάθητο στὸ παρακείμενο δωμάτιο τὸ ρόφημα ποὺ περίμενε. Ἔδωκε στὸν ἀνυπόμονο γεωργὸ ἕνα μεγάλο σπερματσέτο, καὶ γλυστρήσασα πρὸς τὸν ξένο ποῦ περίμενε δίπλα στὴ θερμάστρα, τοῦδωκε τὰ ρέστα τῆς κορώνας, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του.

Ἡ ξενοδόχος εὑρίσκετο στὴν πειὸ μεγάλη ἀπελπισία. Τὸ κάθε τι μέσ' στὴν κουζίνα ἐπήγαινε στραβά. Ἔχασε τὸ ἔγγραφο τοῦ δικηγόρου κι' ἔκαμε τὸ χάνι ἄνω-κάτω. Ὁ ταξειδιώτης ἐχτύπησε τὸ τραπέζι θορυβωδῶς μὲ τὸ κουδοῦνι, οἱ ψαράδες γελοῦσαν μέχρι διαρρήξεως μὲ τοὺς λαγοὺς μπροστά τους, ὁ συγχισμένος γεωργὸς κτυποῦσε τὴ νοικοκυρὰ πάνω στοὺς ὤμους μὲ τὸ σπερματσέτο καὶ φούσκωνε σὰ γάλος.

Καὶ μέσα στὴ σύγχισι αὐτὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα ἡ Καρὲν ἐξηφανίσθη.

Ἡ Καρὲν πέταξε τὰ κουταλάκια καὶ βγῆκε ἔξω, χωρὶς νὰ προσέξῃ καθόλου στὴς φωνὲς ποὺ τὴν ἐκαλοῦσαν ἀπὸ τὸ χάνι. Ἐπέρασε στὴν ἀπέναντι αὐλή, ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό της καὶ μηχανικὰ ἄρχισε νὰ φτιάνῃ τὸ κρεββάτι της. Τὰ μάτια της εἶχαν μείνει ἀπλανῆ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἔπιασε μὲ τὰ χέρια της κι' ἔσφιξε τὸ κεφάλι της, ἔσφιξε τὸ στῆθος της. Τὴν ἔπιασαν λυγμοί! Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε—τίποτε! Ἄκουσε τὴν παραπονιάρα φωνὴ τῆς νοικοκυρᾶς νὰ τὴν κ.λῇ· «Καρὲν, ἀγαπημένη Καρέν!» Ἔβγῆκε ἔξω στὴν αὐλὴ πίσω ἀπὸ τὸ χάνι, κι' ἔτρεχε πρὸς τὸ βάλτο.

Ἡ ἀνεμοτάραχη λωρίδα τῆς χλόης φάνταζε μέσα στὸ θαμπόφωτο σὰν μονοπάτι, μὰ πραγματικὰ δὲν ἦτο. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ γιατὶ ἔβγαινε αἰφνιδίως στὸ χεῖλος τοῦ μεγάλου λάκκου 'Ο λαγὸς ἐπιτάχυνε τὰ βήματά του. Ἄκουσε ἕνα σιγοτρίξιμο. Ἔκανε μεγάλα πηδήματα σὰν νἄθελε νὰ ξαναφύγῃ κάποιο κίνδυνο. Μὴ γνωρίζοντας γιατὶ τὸν εἶχε πιάσει τέτοιος φόβος, ἐστράφη πρὸς τὰ χαράφια..Ἡ Ἀλεποῦ ἔβγαλε ἔξω τὸ μυτερὸ ρύγχος της καὶ κυττοῦσε ἔκπληκτη καὶ σὰν νὰ τἄχε χαμένα τὸ λαγό. Δὲν ἄκουσε τίποτε. Ἀπὸ κάποιο ἔνστικτο ἔσκυψε ἐκεῖ μέσα στὴ γοῦβα –βεβαιωμένη ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς τὰ κατάφερε ἔτσι ὁ λαγός. Ἐστάθη ἔτσι γιὰ πολλὴ ὥρα μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἔξω καὶ μὲ τὸ κορμὶ ἑτοιμο νὰ χυμήξῃ. Ἡ φουντωτὴ οὐρά της ἐκρύβετο ἀπὸ τὰ ρεικια, καὶ ἄρχισε νὰ ἀπορῇ γιὰ τὸ πῶς συνέβη αὐτό, κι' ἐσκέπτετο μήπως οἱ λαγοὶ ἔγιναν ἐξυπνότεροι, ἐνῷ ἡ Ἀλεποῦδες ἀπεβλακώθησαν.Ἀλλὰ ὅταν ὁ πονέντες ἔκαμε ὅλον τὸ μακρὺ του δρόμο καὶ γύρισε σὲ τραμουντάνα καὶ κατόπιν ἐγένετο λεβάντες καὶ κατόπιν ἐγένετο σορόκος,ξαναγύριζε ὡς πονέντες πάλι στὴ θάλασσα, ξαν.ἐπέπεσε πάλι στοὺς λοφίσκους καὶ μακρυὰ μυστηριώδη βογγητὰ ἔβγαιναν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους τῶν ρεικιῶν.

Ἀλλὰ στὸ χάνι τοῦ Κραροῦμπερ ἀποζητιῶνται δυὸ σταχτιὰ ἐκφραστικὰ μάτια κι' ἕνα μικρὸ μπλοῦ μάλλινο φόρεμα, ποὺ εἶχε γίνει πολὺ κοντό, καὶ ἡ ξενοδόχος παρεπονεῖτο πειὸ πολὺ ἀπὸ ποτέ.

Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ καθόλου.. Κανέναν δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ξένο μὲ τὸ κόκκινο ἐπανωφόρι.

Μ ΜΑΝΩΛΑΤΟΣ

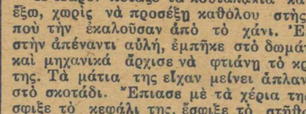

ΕΙΠΑΜΕ ΨΕΜΜΑΤΑ

Πόσες φορὲς τῆς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες ἐκαθήσαμε πονεμένοι σὲ μιὰ ἀπόμερη καὶ ἡσυχη γωνιὰ κ' ἐμιλήσαμε μὲ τοὺς ἑαυτούς μας. Καὶ εἴπαμε πὼς εἶναι πειὰ ἀδύνατο τὰ χέρια μας νὰ ξαναδώσουμε θερμά, νὰ σμίξουμε τῆς ψυχές μας, τῆς σκέψες μας, τῆς συνειδήσεις μας, νὰ σμίξουμε τὰ χείλη μας... Κι' ὅμως καὶ οἱ δύο μιλούσαμε ψεύτικα μὲ τοὺς ἑαυτούς μας. Πιστεύεις λοιπὸν πὼς δυὸ ἀνθρωποι ποὺ ἐκράτησαν μέσα τους ζωντανὴ καὶ φλογερὴ τὴν ἀγάπη τόσα χρόνια μποροῦν νὰ τὴν δολοφονήσουν γιὰ μιὰ στιγμή; Εἴπαμε πὼς νικηθήκαμε ἀπὸ δυὸ ἐχθρούς : Τὸν ὅρκο καὶ τὸ καθῆκον. Ἔ, λοιπόν, ὄχι. Λέγαμε ψέμματα. Σὲ ποιὸν ἐμίλησεν ἡ καρδιά μας, σὲ ποιὸν ὡρκίσθηκε; Ποιός εἶχε τὴν δύναμι νὰ μαντέψῃ βιθεια ὡς στὴ συνείδησί μας; Μιλοῦσε τὸ στόμα, ἐμίλησε κ' εἶπε ὅρκους κι' ἔδωσε διαβεβαιώσεις. Καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίστευσαν, οἱ ἄλλοι οἱ μικροί, ποὺ θαμβώνονται ἀπὸ τὴς ἐπιφάνειες καὶ μόνον ὅταν δοῦνε τὴν θλίψη νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι τους γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸν δρόμο στὴ δυστυχία τότε μόνο βλέπουν πόσο γελάστηκαν. Ἐπίστευσαν κι' ἐμεῖς εἴπαμε ψέμματα.

Πλάϊ στὴν καρδιὰ καθενὸς μένει ἡ συνείδησις. Ἡ μία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἄλλη... Σ' ἐμένα οὔτε ἡ καρδιὰ ἐμίλησεν οὔτε ἡ συνείδησις. Ἀλλὰ μόνο τὸ στόμα. Ἡ καρδιὰ κι' ἡ συνείδησις ἐμίλησε μόνον σ' ἐσένα. Καὶ σοῦ εἶπε ὅ.τι θὰ εἶσαι ἡ παντοτεινή, ἡ μοναδικὴ μου ἀγάπη ὁσεσδήποτε σκληρὲς συνθῆκες κι' ἂν δημιουργηθοῦν γιὰ τὴν ζωή μας. Εἴμαστε χωρισμένοι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη μας ποτέ.

Ἐλᾶτε λοιπὸν ἐσεῖς τώρα οἱ μικροὶ ν' ἀκούσετε ἀπὸ μένα τὴν φοβερὴ ἀποκάλυψι: Δὲν θὰ χωρίσωμε ὅπως ὅλοι, γιατὶ ἀγαπηθήκαμε ὄχι ὅ.τως ὅλοι. Δὲν θὰ χωρίσωμε γιατὶ δὲν θὰ μπορέσῃ κ.μμία ἄλλη γιὰ νὰ μένα νὰ πάρῃ τὴ δική σου θέσι. Γιατὶ σ' ἀγαπῶ. Γιατὶ σ' ἀγαπῶ μὲ συνείδησι. Δὲν θὰ χωρίσωμε γιατὶ κανεὶς, κι' ἂν σ' ἀγαπήσῃ ἀκόμα, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σ' ἐκτιμήσῃ σήμερα, ὅπως σοῦ ἀξίζει κι' ὅπως θέλεις ἐσύ. Κι' ἐσὺ θέλεις τὴν ἀγάπη γεμάτη ἀπὸ ἐκτίμησι. Θὰ σ'ἀγαπήσουν ἀλλὰ δὲν θὰ σ' ἐκτιμήσουν ὅπως σ' ἐκτίμησα ἐγώ, πονετική μου ἀδελφούλα. Καὶ δὲν θὰ χωρίσωμε ποτέ, γιατὶ τὸ θελει ἡ ἀγάπη μας. Γιατὶ τὸ θέλει.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

Ἦταν δυὸ χρόνια πεῦχαμε βρεθεῖ
κι' ἀγαπηθεῖ
σὲ δυὸ σμιχτὲς σκιὲς μέσα στὰ βράδυα.
μοῦχε πιστὴ στὸ διάστημα σταθεῖ
γιατρεύοντας με ἀδιάκοπα μὲ χάδια.
Μὰ εἶναι γραφτὸ νὰ παύουν τὰ διαλιὰ
καὶ τὰ φιλιὰ
μιὰν ὥρα πρὶν πεθάνουμε ἀπὸ θλίψη.
Ὥρες μαζὶ δὲ ἐγάζαμε μιλιὰ·
μὰ σὰν τυφλοὶ κυττάζαμε τὰ ὕψη.
Γιὰ «χωρισμὸ» τῆς μέλησα στερνὰ
κι' αὐτὴ ἀρχινᾶ
βουβὸ κι' ἀπελπισμένο ὡστόσο κλᾶμα·
κι' ἐγὼ πονῶ γιὰ κείνη ποῦ πονᾶ,
δυὸ ξένοι θεατρίνοι στὸ ἴδιο δρᾶμα!

ΤΙΜΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

"Οταν ἡ ὑπεράνθρωπη ἐκείνη δύναμη, ὁ Θεός, μᾶς ἔφερε, μὲ τοὺς πρωτόπλαστους, στὸν κόσμο δὲν ἔδωσε κανένα ἰδιαίτερο δικαίωμα εἰς τὸν ἄντρα, κ. Κφινζῶτη, νὰ εἶναι ἢ νὰ μὴ εἶναι τελείως ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, ἀνεξέλεγκτος.... καὶ τ' ἀρνήθηκε στὴ γυναίκα. Τὸ ἂν ὁ πρῶτος τὸ πῆρε μὲ τὴ σωματικὴ ἀνδρεία του δὲν πρέπει νἄχῃ τηνἀξίωσι νὰπαραδεχτοῦμε ὅτι τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ φυσικοῦ δικαίου παρὰ ἀπ' τὴν αὐθαιρεσία του «ἐκ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀντρ.ι

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ

Ἀγαπητὲ Ρομέο,

Εἰς ἀπάντησιν τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς μοῦ γράφετε ὅτι τὸ καλλίτερον μέσον γιὰ νὰ ξεχάσῃ ἕνας ἄνδρας μιὰ ἄπιστη καὶ ἀχάριστη μαιτρέσσα εἶναι νὰ πέσῃ σὲ νέες κατακτήσεις, νἀζηλισθῇ μέσα σὲ μανιώδη γλέντια μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς κάπου μιὰ μέρα θ' ἀπαντήσῃ τὸν ἔρωτα.

Σᾶς βεβαιῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, ὅτι πολλὲς γυναῖκες ἀμφισβητοῦν τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ γιατρικοῦ σας αὐτοῦ καὶ μαζῆ μ' αὐτὲς κ' ἐγώ.

Παραδέχομαι πῶς ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ εὔκολα νὰ ξεχάσῃ τὴ πίκρα τοῦ ἔρωτος, γλεντῶν μὲ καλὲς καὶ καινούργιες ἀγάπες, γιατὶ δὲν ὑπάρχει πειὰ ἐπικίδυνον πρᾶμμα ἀπὸ τὴ μοναξιὰ καὶ τὴ σκέψι.

Παραδέχομαι ἀκόμα πῶς μιὰ διασκέδασις ἔγκαιρος μπορεῖ νὰ σώσῃ ἕνα ἀπελπισμένο ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ἀποθάνῃ.

Μὰ ἀμφισβητῶ ὀντῶς πῶς ὅ,τι εἶναι ἀλήθεια γιὰ τὸν ἄνδρα εἶναι ἐπίσης καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα. "Αν καὶ ἡ γυναῖκες ἡ ἐγκαταλελειμένες ἀκολουθούσανε τὴ συνταγὴ σας τί χαρὰ θὰ εἶχαν αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἀπόστολοι! Γιὰ νὰ γιατρεψουνε τὴ λύπη τους ἡ γυναῖκες θὰ τρέχανε νὰ παράσχουν φυσικὲς παρηγορίες!..

Τὸ δυσάρεστο γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μᾶς τῆς γυναῖκες εἶναι ποῦ τὸ μυαλό μας διαφέρει ἀπ' τὸ δικό σας. Δὲν ἀρνοῦμαι πῶς πολλὲς ἀπὸ μᾶς εἶναι τόσο διαφθαρμένες καὶ σκοτισμένες ἀπὸ ἐρωτικὲς ἀπογοητεύσεις, ποὺ παραδίδονται στοὺς πρώτους τυχόντας, πῶς βρήσκουν ἡδονὴν νὰ κυλίωνται στὸν βόρβορο τῆς ντροπῆς: Μέσα στὴ δική μου οἰκογένεια ὑπῆρχε παράδειγμα λυπηρὸ αὐτῆς τῆς τρέλλας ποῦ εἶπα. Μιᾶς ἐξαδέρφης μου, τέσσαρες μέρες πρὸ τοῦ γάμου της, τῆς ἔφυγε ὁ ἐραστής της ποῦ θὰ τὴν παντρεύετο καὶ στὸν ὁποῖον εἶχε παραδοθῆ τὴν ἑπαύριον τοῦ ἀρραβώνος των. Ἠθέλησε νὰ αὐτοκτονήσῃ μὰ τὴ προλάβανε. Μετὰ ἕνα μήνα εἶχε δύο ἐραστάς!

Τὸ μάθανε καὶ ἔγινε σκάνδαλο· τὴν συκοφαντήσανε καὶ οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ ταρτοῦφοι τῶν δύο φίλων ἐξέφρασαν τὴν ἀηδίαν των γιὰ τὴν διαγωγὴ τῆς ἐξαδέρφης μου. Λέγανε πῶς ἂν ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἔρυγε τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου τῶκαμε γιατὶ ἔμαθε τὴ διαγωγὴ της καὶ ὅλοι τοῦ ἔδιναν δίκαιο καὶ τὸν συνελυποῦντο.

Ἡ κακομοῖρα ἐξαδέρφη μου κράτησε ψηλὰ τὸ κεφάλι της ἀντικρὺ στοὺς ζηλιάριδες αὐτοὺς καὶ ὑποκριτάς. Κατήντησε στὰ ὀστερα κυνική!

Μιὰ μέρα χάθηκε. Ἄλλοι λέγανε πῶς ἔπεσε σὲ μιὰ λίμνη, ἄλλοι πῶς τὴν ἀπήγαγε ἕνας ταξειδιώτης. Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω καλὰ τί ἀπέγινε ἡ ἐξαδέλφη μου. Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς της μοῦ εἶπε μυστικά: «Ξεύρω πῶς μὲ συμπαθεῖς γιατὶ σὰν μ' ἔβλεπες δὲν γύριζες πίσω τὸ κεφάλι σου σὰν ἄλλοι. Εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲν ἐτόλμησες νὰ μοῦ πῇς καλὴ μέρα. Αὔριο φεύγω γιὰ πάντα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ φιλήσω, θέλεις;»

Συνεκινήθην πολὺ καὶ ἅμα νύχτωσε πῆγα καὶ τὴν ἀντάμωσα καὶ ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας μοῦ διηγήθη τὶ τράβηξε.

—"Οταν τέσσαρες ἑβδομάδες περάσανε ἀφ' ὅτου μὲ ἐγκατέλειψε ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, ποὺ κατέστρεψε τὴ ζωή μου κ'ἔγινα μαιτρέσα τοῦ Χ. τοῦ μεγάλου ἐμπόρου κρασιῶν τὄκαμα ἀπὸ τρέλλα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω. Ὁ Χ. μὲ ἐγνώριζε ἀπὸ μικρὴ σὰν ἤμουν. Μοῦ ἔδειξε συμπάθειαν παρ' ὅλα τὰ πενῆντα τέσσαρά του χρόνια. Ἐγὼ τοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ δέχτηκα νὰ πάγω νὰ πάρω ἕνα τσάϊ στὸ σπίτι του, γιατὶ ἦταν ἐργένης. Στὸ τέλος τῆς γραφῆς ἀπότομα μὲ ἀγκάλιασε καὶ ἐγὼ ἔμεινα χωρὶς ὑπεράσπισι καὶ παραδόθηκα. Μετανόησα καὶ ἀπεφάσισα ν' αὐτοκτονήσω.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἔμαθα πῶς στὸ καφενεῖον ὁ κρασοέμπορας καυχήθηκε γιὰ τὴν ἐρωτική ἐπιτυχία του. Γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ, τάφτιασα μὲ τὸν καλλίτερό του φίλο. Ὁ Χ. λίγο ἔλειψε ν' ἀρρωστήσῃ ἀπ' τὴ λύπη του καὶ μὲ ἔβρισε μανιωδῶς Ἀπὸ ἐκείνη τὴν μέρα τὸρριξα ἔξω, κατήντησα μιὰ Μεσσαλίνα καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες μὲ κυνηγούσανε, κὰ κανένας δὲν ἔνοιωσε τὴ λύπη ποὺ εἶχα κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα αὐτὴ τῆς διαφθορᾶς. Κανένα δίωος δὲν ἀπήντησα μὲ καρδιά, μόνον μὲ ἐπιθυμίες καὶ ἡδονὲς γελοῖες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον... Ἐγὼ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω πῶς σπανιώτατα κατάλαβα εὐχαρίστησι καὶ ἡδονή. Ἀχ, τί ἐγωϊσταὶ ποὺ εἶναι οἱ ἄνδρες»!

Κύριε, ὅ,τι σᾶς διηγήθην τόσον ἀτελῶς εἶναι ἀκριβὲς καὶ ἀληθινόν.

Δὲν μπορῶ νὰ ἀπαιτήτω οὔτε νὰ παραδεχθῶ πῶς ὅλες ἡ γυναῖκες ποὺ φερθήκανε σὰν τὴν ἐξαδέρφη μου εἴχανε τὸ ἴδιο τέλος δηλαδὴ ἀπογοήτευσι καὶ ἀπελπισία.

Εἶμαι βεβαία πῶς ἡ φύσις μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν χρῆσιν τοῦ γιατρικοῦ ποὺ μοῦ συστήσατε. Σὲ κάθε περίστασι, τὸ γιατρικό σας δὲν εἶναι κατάλληλο.

Βρῆτε ἄλλο πρᾶμμα κύριε Ρομέο ἂν μπορεῖτε! Δόσατε μιὰ ἰδέα καὶ σκέψι στῆς μακρυνὲς φιληνάδες σας, ποὺ σᾶς διαβάζουν καὶ κάνουν ὄνειρα ἐρωτικὰ ἀπραγματοποίητα, ἐνῷ δυὸ βήματα μακρυά τους, οἱ ἄντρες τους κάθονται καὶ διαβάζουνε ἐφημερίδες, καπνίζοντας τὴν βρωμερὴ πίπα τους.

Πιστεύσατε σᾶς παρακαλῶ στὴ συμπάθειά μου.

Μάρβελ

Υ.Γ. Ὁμολογῶ πῶς γιὰ τὴ σιγμὴ αὐτὴ δὲν βρίσκω τίποτε ν' ἀπαντήσω στὴν ἀγαπητή μου ἀναγνώστρια καὶ συμφωνῶ, ὄχι χωρὶς λύπη, πῶς ἔχει δίκηο. Καθένας ὅμως ἔχει τὰς ἰδέας του. Ἂς μοῦ δώσῃ τὴν διεύθυνσί της γιὰ νὰ τῆς γράψω ἐκ νέου. ΡΟΜΕΟ

ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ

Μπρὸς σὲ μιὰ βιτρίνα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ὁ Ἱπποκράτης Χαβιαρόπουλος συνήντησε τὸ φίλο του νὰ χάσκῃ.

Ὁ Ἱπποκράτης Χαβιαρόπουλος, μπακαλάκος τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς, κερδίσας ἑκατομμύρια καὶ προαχθεὶς εἰς ἔμπορον χάρις στὸν πόλεμο καὶ στῆς ρέγγες τοῦ στρατοῦ, ἦταν ἕνας ἀγαθὸς Ἕλλην πολίτης, χονδρὸς καὶ κοιλαρᾶς, κατοικῶν εἰς ἕνα μέγαρον τῆς ὁδοῦ Πατησίων μὲ τὴν οἰκογένειά του,—τρία ἐν ὅλῳ τέκνα καὶ τὴν κυρία Παρθενόπη, τὸ ἕτερον ἥμισύ του. Ἀλλὰ ἡ κυρία Χαβιαροπούλου κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ τὸ ἥμισυ. Ἦταν ἀσφαλῶς τὸ ἓν εἰκοστὸν τοῦ κυρίου Χαβιαροπούλου, —λιγνὴ καὶ ξερακιανὴ σὰν τῆς γαρίδες ποῦ μᾶς προσφέρουν στὰ Ἀθηναϊκὰ ἐστιατόρια, Ἡ κυρία Παρθενόπη δμως δὲν ἦταν ἀπὸ ἀνέκαθεν ἔτσι. Ἦταν ἀπεναντίας, ὅπως δρκίζεται ἡ ἰδία, φρέσκια καὶ παχειὰ καὶ δροσάτη ὅταν ἐπῆρε τὸν Ἱπποκράτη. Ἀλλὰ τὰ ἑκατομμύρια καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ τῆς προσέφερε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὁ σύζυγός της, ἀφαιροῦσαν πάχος ἀπ' ἐκείνη καὶ τὸ προσέθεταν σ' αὐτόν. Κι' ἔτσι, μετὰ τὸν πόλεμο, ἀπέκτησεν ὁ κύριος Χαβιαρόπουλος ἑκατομμύρια μέγαρον, παιδιὰ καὶ πάχος, ἀλλὰ ἔχασε τὰ θέλγητρα τῆς Παρθενόπης του. Ἀλλοίμονο. Οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ. Ἡ κυρία Χαβιαροπούλου, ἡ ὁποῖα μὲ χέρια σταυρωμένα ἀνέβηκε ἀστραπιαίως τὴν ἀπότομη σκάλα τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐτυχίας, πολὺ ἀργὰ ἀντελήφθη στὴν παραζάλη της τὸν ὄλεθρο: ὁ Ἱπποκράτης τὴν παρημέλει κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Ἄρα τὴν ἀπατοῦσε.

Ὁ κύριος Χαβιαρόπουλος πράγματι ἀπατοῦσε τὴ γυναῖκα τ' του. Ὅταν ἔχετε στὴν τσέπη ἕνα παχύ-ατο πορτοφολι πρὸς τὸ ὁποῖον τριγυρίζουν, ὡσὰν πεταλουδίτσες γύρω στὸ φῶς, ὅλα αὐτὰ τὰ ματάκια, τὰ στοματάκια, τὰ μαγουλάκια, τὰ κεφαλάκια, τὰ χεράκια, τὰ ποδαράκια, τὰ σωματάκια, ποῦ συναντᾶτε κάθε μέρα στὸ δρόμο σας καὶ πρὸ τῶν ὁποίων χαζεύετε, τί θὰ κάνετε; Ὅ,τι ἔκανε καὶ ὁ Ἱπποκράτης.

Ἐψάρεψε ἕνα χρυσόψαρο, τὸ ἀπεχρύσωσε αὐτός, ἠῦρε κατάλληλο κρυσφύγετο, τὸ ἐγκατέστησε, καὶ ἔτσι ἀπέκτησε μαιτρέσσαν,

Τί ἔφταιγε, παρακαλῶ, ὅταν ἡ σκληρὴ εἱμαρμένη τὸν ἔσπρωξε ἐκεῖ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως κάθε ἴχνους θελγήτρου ἀπὸ τὸ νόμιμον ἥμισυ;

Ὁ κ. Χαβιαρόπουλος ἦταν εὐτυχής. Ἡ Νίτσα του —ἔτσι ἐλέγετο τὸ χρυσόψαρο— τοῦ προσέφερε ὅ,τι ἤθελε. Ἴσως μάλιστα περισσότερα ἀπ' ὅσα ἤθελε. Καὶ ὁ Ἱπποκράτης εὐγνωμονῶν, ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα. Ἀ! σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἦταν μάστορης Δῶσε, ἔλεγε, στὴ γυναῖκα ὅσα μπορεῖς. Ἔτσι μόνον τὴν ἔχεις σκλάβα σου, καταδική σου.

Καὶ ἀκριβῶς, ἐγύριζε, ἀπὸ τὸ «κλουβί», ὅπως ὀνόμαζε τὸ σπίτι τῆς μικρούλας του, ὅταν συνήντησε στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ τὸ φίλο του, μπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη βιτρίνα ὅπου ἦταν ἀραδιασμένα διάφορα ἐσώρρουχα γυναικεῖα, σὲ γαργαλιστικὰ σχέδια καὶ προκλητικὲς φόρμες.

—«Κύττα, Ἱπποκράτη» εἶπε ὁ φίλος, ἕνας νεαρὸς κομψευόμενος χρηματομεσίτης, «δὲς αὐτὸ τὸ πουκαμισάκι... Τρέλλα! ἔ; Λὲς πῶς εἶναι ἀπὸ δίχτυ ἀράχνης, θὰ τὸ πάρω τῆς μαιτρέσσας μου...»

—«Δὲ βαρυέσαι...» ἔκανε ὁ Ἱπποκράτης.

—«Ἀ! δὲν ξέρεις, φίλε μου, τῆς ἀρέσουν πολὺ τὰ μπιχλιμπιδάκια αὐτά, καὶ τῆς πηγαίνουν καὶ τόσο πολύ. Μπιζοῦ, Ἱπποκράτη μου, μπιζοῦ ἀληθηνό. Μικροῦλα, μινιόν, σὰν κοῦκλα. Καὶ μ'ἀγαπᾶ! .. Φαντάσου ποὺ ἔχει ἕνα ἠλίθιο καὶ μαδάει, ἐνῷ ἀπὸ μένα οὔτε φράγκο δὲν πέρνει. Νὰ τέτοια δῶρα κάποτε-κάποτε.

Τὸ λεπτὸ ἀραχνοῦφαντο ἀσπρόρρουχο, εἶχε ἀγορασθῆ καὶ ὁ Ἱπποκράτης τὸ ἐθαύμασε πρὶν τὸ τυλίξουν.

—«Ὠμορφο εἶναι» εἶπε.

Σκέφθηκε νὰ πάρῃ τὸ ἴδιο γιὰ τὴν Νίτσα του. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ κουβαλάῃ τώρα; Καὶ ἂν τὸ ἔβλεπε ἡ Παρθενόπη; Ὁ Ἱπποκράτης ἐρρίγησε στὴ σκέψι, καθὼς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του φεύγοντας ἀπό τὸ κατάστημα μὲ τὸ φίλο του.

* * *

Τὸ ἄλλο βράδυ, μόλις ἀνέβηκε ἀπὸ τὸν Πειραιά, ὁ κύριος Χαβιαρόπουλος ἔτρεξε πρῶτα στὸ σπίτι του, ἄλλαξε, καὶ ἔβγῆκε, ἐνῷ ἡ Παρθενόπη τοῦ συνιστοῦσε ἀνάμεσα σὲ ἀναστεναγμοὺς νὰ μὴν ἀργήσῃ.

Στὸ μικρὸ κομψὸ σαλονάκι, μισοξαπλωμένη σ' ἕνα νιεβάνι, μιὰ χαριτωμένη ξανθοῦλα, τυλιγμένη σὲ μεταξωτὸ κιμονό, ἐσηκώθηκε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

—«Βιάζομαι, ἀγάπη μου, ἀπόψε» ἐψιθύρισε ὁ Ἱπποκράτης....«Πρέπει νὰ πάω γρήγορα, μὴν ὑποψιασθῆ ἡ γυναῖκα μου στὰ καλά...»

Ἐκάθισε στὸν καναπὲ καὶ ἔβγαλε τὸ σακκακι του μὲ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐξηγήσεις στὴ μαιτρέσσα του, ἀλλὰ ἔμεινε ξερός, γουρλώνοντας τὰ ματια του.

Ἡ Νίτσα εἶχε βγάλη τὸ κιμονό. Γύρω στὸ ροδαλὸ σῶμα, ἐπάνω ἀπὸ τὴς προκλητικὲς σφαῖρες ποῦ τοῦ ἐτέντωναν τὴς μελανὲς μιτίτσες τους κοροϊδευτικά, ὁ Ἱπποκράτης Χαβιαρόπουλος εἶδε ἕνα πουκαμισάκι, ἢ μᾶλλον εἶδε τὸ πουκαμισάκι, ἐκεῖνο τὸ ἴδιο λεπτὸ ἀραχνοῦφαντο ἀσπρόρρουχο ποῦ ὁ φίλος του ἀγόρασε χθὲς γιὰ τὴ μαιτρέσσα του, ἡ ὁποία εἶχε, λέει, ἔ ἂν ἡλίθιο καὶ τὸν ἐμαδοῦσε...,

Ὁ ψηλὸς κολάρος τὸν ἔπνιγε. Στὴν φαλακρὴ κεφαλὴ του τὸν ἔνοιωθε κρύον ἱδρῶτα. Ἡ Νίτσα χαϊδευτικὰ πλησίασε

—«Δὲν εἶν' ὄμμορφο τὸ πουκαμισάκι, Μπιμπῆ μου; Τὸ πῆρα βερεσὲ...μόνο χίλιες δραχμὲς ὀκαζιόν...γιατὶ ἤξερα πῶς θὰ μοῦ τὴς δώσῃς...Δὲν εἶν' ἔτσι, Μπιμπῆ μου;

— ! ! !

* * *

Ὁ κύριος Ἱπποκράτης Χαβιαρόπουλος δὲν ἔκαμε πλέον ἔκτοτε καμμίαν ἀπιστία στὴν γυναῖκα του. Ἡ κυρία Παρθενόπη εἶναι τώρα λεχὼ ἀπὸ τὸ τέταρτο παιδί της.

Ἔχει παχύνει ἀρκετὰ καὶ εἶναι εὐτυχής.

M. DI SGURSO

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΣΦΑΙΡΑς,,

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία

Μυθιστορήματα *Σπ. Ποταμιάνου*:

«Ἡρὼ καὶ Λέαντρος»	Δρχ.	10.00
«Ἰουδήθ»	»	10.00
"Ενα φιλὶ στὸ Σκοτάδι»	»	15.00
«Ἄσμα 'Ασμάτων»	»	15.00
Ἡ δίκη τοῦ Κολοκοτρώνη	»	3.000
Τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Πλαστήρα	»	1.0
Ὁ 2ος τόμος τῆς «Σφαίρας»	»	30.00
Ὁ 3ος » »	»	20.00
Ὁ 4ος » »	»	40.00
Ὁ 5ος » »	»	50.00
Ὁ τόμος 1921 τῆς Ἑλλάδος	»	30.00
Ὁ » 1922 »	»	40.00
Ὁ » 1923 »	»	50.00

Διὰ τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται μὲ δραχ. δύο ἐπὶ πλέον Διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν: διὰ τὰ βιβλία μὲ δραχ. δύο καὶ διὰ τοὺς τόμος μὲ δραχ. δέκα

Μὲ δραχ ἀς 250 ἀποστέλλεται ὁλόκληρος ἡ σειρά.

"ΣΦΑΙΡΑ,,

ΑΘΗΝΑΙ 1925

Γραφεῖα: Ἁγίου Κωνσταντίνου 7, Ὁμόνοια

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤ.	Ἐτησία	Δρχ. 50	Ἐξάμην.	Δρ.	25
ΕΞΩΤ.	»	Φρ. 50	»	Φρ.	25
ΑΜΕΡ.	»	Δολ. 4	»	Δολ.	2
ΑΓΓΛ.	»	Λιρ. 1	»	Σελ.	10

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτερα συμφωνίαι.

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

30 λεπτὰ ἡ λέξις

—Εἰς τὸν ἐορτάζοντα φίλον μου Ἰωάννην Παπαευσταθίου ὁλόθερμες εὐχές.

Ἀριάδνη

—Χρυσούλα. Κ. Θ., πρῶτον δεκαπενθήμερον Ἰανουαρίου νυμφεύομαι· παρακαλῶ παύσατε γράφουσα. Α.

—Ἀλληλογράφῳ μὲ φυματικὲς Ἀθηνῶν. Νῖκος Μίλχας, Ἀξιωματικὸς Ρ. τ. Ἐνταῦθα.

—Ροϋμόνδη, εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος, ἐπιστολὴ ξενοδοχείου δὲν ἐλήφθη, εἶχον ἀναχωρήσει, λάβετε ἐπιστολάς μου Αον ταχ)κόν, γράψατε Καλάμας. Μίμης

—Φρανσίνα, ἔλαβα ἐπιστολήν, ἀπήντησα p. r. «Κρινόλευκο Ἀγόρι»

—"Αγαπητή μου, ἔχε θάρρος χάρις στὴν ἀγάπη μας καὶ αὐτὸ θὰ σὲ κάνῃ γρήγορα καλά. Χίλια φιλιά Βάγγος

Δύο εἰλικρινεῖς φίλοι ποὺ ὁ στρατιωτικὸς των βίος τοὺς κατέστησε ἀδέλφια, ζητοῦν πρὸς ποικιλίαν τοῦ μονοτόνου στρατιωτικοῦ ὑπολοίπου βίου των ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν μὲ θέμα οἷον δήποτε, πλὴν ἐρωτικόν. Γράφατε: Θλιμμένον Α. Θλιμμένον Β. Θυρὶς 40 Γραφεῖα «Σφαῖρας»

—Θὰ ἤθελα νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ δίδα ἐκ Πατρῶν στὴν Ἑλληνικὴν ἢ Ἀγγλικὴν Ἄλφα Κάπα, p. r. Πάτραι.

—Στὸν Γεώργιον Κ....λάκην, δέξου τὰς θερμοτέρας μου εὐχὰς διὰ τὸ Νέον ἔτος. Πᾶσαν εὐτυχίαν. Ἀλλοίμονον δύσκολον εὕρων. Χίλια φιλιά. Μαρίκα.

—Μιμίκα, γράμμα σου δὲν ἔλαβα καὶ ἀνυπομονῶ. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τὴν στενοχωρία μου. Περιμένω ἐναγωνίως. Μὴν ξεχνᾶς τόσο γρήγορα. Μίμης.

—Κύριος 29ετης, ξένος καὶ εὐγενέστατος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ χειραφετημένας κυρίας καὶ χήρας ἡλικίας 25 33 ἐτῶν ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ. Προτιμῶντ.ι αἱ ἄνευ τέκνων. Σκοπὸς ἀποκατάστασις. Γράψατε: Παρηγορητικόν. θυρὶς 128 Γραφεῖα Περιοδικοῦ «Σφαῖσα» Ἀθήνας.

—Δύο νέοι ἡλικίας 20 ἐτῶν ζητοῦμεν ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδας κάτω τῶν 20 ἐτῶν. Γράψατε: Joundex καὶ Max p. r. Πειραιᾶ.

—Νέος 26 ἐτῶν, φίλεργος, ἀρκετὰ καλὰ ἀποκαταστημένος, ἄνευ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, μελαχρινός, νόστιμος, ζητεῖ σύνδρομον τῆς ζωῆς του μέχρι 22 ἐτῶν, μορφωμένην, χαριτωμένην, οἰκοκυρὰν καὶ τίμιαν, ἀδιαφορῶν διὰ τὸ ποσὸν τῆς Προικὸς ἑκάστης Αἱ χειραφετημέναι καὶ αἱ ἐκ Σμύρνης ἀποκλείονται. Αἱ βουλόμεναι καὶ ἔχουσαι τὰ ἄνω προσόντα δέον ὅπως ἀποστείλωσι τὰς φωτογραφίας των ὑπὸ ἄκραν ἐχεμύθειαν. Αἱ μὴ ἀρεσταὶ θ' ἀποστέλονται πάλιν εἰς τὴν ἀποστολέα. Γράψατε: Χ. Π. Μ. Καφενεῖον Καρικοπούλου Φιλολάου καὶ Ἀρούσου. Ἀθῆναι

—Ἀλληλογραφῶ μόνον μὲ δεσποινίδας Βόλου Διεύθυνσις 3. Α. p. r. Βόλον.

—Στὸν ἔοημο δρόμο τῆς ζωῆς, μὲ μοναχὸ σύντροφο τὸν ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΟ ΠΟΝΟ ποῦ μοῦ χάρισε ἡ ΨΥΧΙΚΗ μου ΑΦΕΛΕΙΑ ἐπιθυμῶ πνευματικὴν ΜΟΝΟΝ ἐπικοινωνίαν μὲ ὑπάρξεις ἀληθινὰ ΕΥΓΕΝΕΙΣ. «ΠΑΝΕΡΗΜΟΣ» θυρὶς 96 Γραφεῖα «Σφαῖρας».

Νέος ἡλικίας 24 ἐτῶν, ἐπὶ ὁλόκληρον ὀκταετίαν διαμένων ἐν Rhodesia Suth Africa ζητεῖ Ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Γράψατε George P. C. Rindura Phodesia South Africa.

—Τέσσαραι πονεμέναι ψυχαὶ εὑρισκόμεναι πρὸ πολῶν ἐτῶν εἰς Αὐστραλίαν καὶ τώρα διψῶσαι γιὰ νὰ δροῦν μίαν ἀληθινὴν συντροφιάν, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτονίας των, ζητοῦν ἀλληλογραφιαν μὲ δεσποινίδας 16—20 ἐτῶν. Ἀνταλλάσσονται φωτογραφίαι, ψευδώνυμα ἀποκλείονται, Προτιμῶνται, Ἀθηνῶν Πειραιῶς. Δὲν ἀποκλείονται καὶ ἄλλων μερῶν. Γράψατε Georges Crowns. Jim Patriklos. Jim Poulos Peter Metaxas, Main Steet Kyogle N. S. W. Australia.

—Νέος 24 ἐτῶν ἀποκατεστημένος εἰς Αὐστραλίαν, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας ἐξ' οἵου δήποτε μέρους καὶ δι' οἷον δήποτε σκοπὸν ἐπιθυμοῦσιν. Γράψατε. Pines Box 52 Zunce Australia.

—Νέος ἡλικίας 26 ἐτῶν, ἐπὶ ὀκταετίαν διαμένων ἐν Rhodesia South Africa. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. P. P. Rox 4 Bindura Rhodesia S. Africa.

—φιλέρημος Ἀηδὼν καὶ Διάνα ἐκ Βρυούλλων Σμύρνης, ζητοῦν νὰ μάθουν ἂν ἐσώθησαν οἱ ἀδελφοί των. Γράψατε Γραφεῖα «Σφαίρας»

—ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΤΟ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ εἰς τὰς ἀναγνωστρίας τῆς «Σφαίρας» ζητῶν ἄμεσον συνεννόησιν γραπτῶς ἢ προφορικῶς ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ μεσάζοντος προσώπου μὲ δίδας ἢ χήρας ἢ ζωντοχήρας οἵας δήποτε ἡλικίας καὶ τάξεως ΑΛΛΑ ΠΛΟΥΣΙΑΣ, μὲ σκοπὸν γάμον. Ἀδιαφορῶ περὶ σωματικῆ παθήσεως, ἤτοι κουτσῆς, κουφῆς, καμπούρας, ἢ στραβῆς Δὲν ἐξετάζω τὸ παρελθὸν ἀρκεῖ νὰ φανῇ ἠθικὴ καὶ πιστὴ πρὸς ἐμὲ καὶ θὰ εἶμαι ὁ μέχρι τάφου ἀφοσιωμένος της. Τηρεῖται ἄκρα ἐχεμύθεια. Γράψατε «Χρυσόμαλλον Δέρας» Γραφεῖα «Σφαίρας»

—Κορίτσια, χῆρες, κλπ. νεαρὸς Δὸν Ζουὰν ἀπεῖ ἀλληλογραφίαν. Ὅποια πρωτογράψῃ θὰ τῆς χαρίσω τὴν καρδιά μου καὶ τὴν φιλία μου. Χαρακτηριστικά, μελαχροινός' Γράψατε Γ. Γ. Κουρεῖον Ἀγάπη Εὐφορίωνος 14 Ἀθῆναι.

—Νεαρὰ μαθήτρια γυμνασίου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ γυμνασιόπαιδας, προτιμῶνται Μεσσηνίας. Γράψατε Σοφίαν Βαγ. p. r. Πύλον

—Εἰκοσαετὴς νέος ζητεῖ ἄμεσον γνωριμίαν μὲ χήραν ὡραίαν ἡλικίας 25 35 ἐτῶν Σκοπὸς φιλία. Γράψατε Δημοσθένην Λεοντῆν p. r. Πειραιᾶ

—Νῖτσα Μ. Σ' εὐχαριστῶ, μὰ ἔτσι εἶνε ἀδύνατο νὰ συνεννοηθοῦμε ὅπως σοῦ εἶπα θὰ ἱκανοποιήσω τὰς ἐπιθυμίας σ.ου. Ν Α.

—Μὲ σκοπὸν ἱερὸν ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ ἠθικὴν δεσποινίδα. Μ. Π. Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἰουλήθ, θὰ ἤθελα νὰ σὲ ἔβλεπα ἕνα ἀπόγευμα 3 5 Πιστεύω νὰ ἐννοῆτε. «Ἕνας θαυμαστής Σας»

—Δύο πιστοὶ φίλοι ζητοῦν ἀλληλογραφία ἐπίσης μὲ δύο πιστὲς φίλες, σκοπὸς γνωριμίας. Νι «ὅλαον Οἰκονομίδην p. r. Ἐνταῦθα.

—ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΑ ΡΑΟΣΙΓΚ. θυρὶς 72. ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν σας «ΠΑΝΕΡΗΜΟΣ» θυρὶς 96.

—Ζητῶ γνωριμίαν μόνο μὲ περίφανες κι' εὐγενικὲς ψυχές. Νεκρολούλουδο Γραφεῖα «Σφαίρας»

—Ἠγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ἀπήντησα. Ε, Κ. p. r. Πύλον.

—Νέος 17 Μσῖων ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέας προτιμῶνται Λεζαγιοτοπούλες, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Γεώργιον Ζάχον. Πύλον

—Νέος μορφωμένος μὲ σειρὰν ἐργασίας ἀρκετὰ καλὴν ζητεῖ εἰς γάμον σοβαρὰν νοικοκυροπούλαν δεσποινίδα ἢ χήρα μετὰ ἢ ἄνευ ποοικός. Γράψατε Κ. Λ. θυρὶς 102 Γραφεῖα «Σφαίρας»

—Ἕνας κύριος ἐγγὺς θέσιν καλὴν ἐν Ἀθήναις ζητεῖ εἰς γάμον χήραν μὲ ποοῖκα καὶ ἡλικίας 35 -40 ἐτῶν Γράψατε Πέτρον Θ. θυρὶς 15 Γραφεῖα «Σφαίρ

Το Περιβολι της «Σφαιρας»

Του Βλαμη τα καμωματα...

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ

Ρὲ σύ, εἶμαστε καλὰ γιὰ νὰ βάνω τῆς φωνές; Τ' ἀκούω καὶ σηκώνεται ἡ τρίχα μου σὰ νὰ μπαίνω μέσα στὸ «Θερίο» τῆς Κηφισσᾶς ἢ σὰ πέθανε στὰ ψέμματα ἡ πεθερά μου. Συγγνώμη, ρὲ Μανιὼ ἀλευροσιμιγδαλη ποὺ μιλάω ἔτσι ἄσεβα γιὰ τὴ μάννα σου, ἀλλὰ γλέπεις φόντας μᾶς ἔφτιαξε κι' αὐτὸς ὁ Γεραμπῆς δὲν ἔβανε μέσα στῆς φλέβες μας πετρέλαιο μόνο μᾶς ἔβανε αἷμα κι' ὅσο νερὸ κι' ἂν βάνουνε οἱ κάπηλοι κ' οἱ πατριδοκάπηλοι στὸ κρασί τους τὸ αἷμα νερὸ δὲ γένεται. Παίρνει φωτιὰ τὸ ἄτιμο κι' ἀνάβει σὰ μπενζίνα. Μεταφράζω καλά;

Ἔτσι ἄναψε τὰ παράπροχτες καὶ τὸ δικό μου αἷμα, ρὲ λαυράκι μου, φόντας διάβασα στῆς ἐφημερὶς ὅτι θ' ἀκριβήνῃ, λέει, πάλε ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος κι' ὅτι οὖλα τἄλλα τροφήματα θ' ἀνέβουνε κι' αὐτὰ κατὰ συμπάθεια. Δηλαδὴς θὰ βγαίνῃς τὸ πρωὶ ἀφ' τὸ σπίτη σου μὲ κανὰ-δυὸ οἰκογένειες παποῦδες στὸ θυλάκιο καὶ θὰ γυρίζῃς τὸ βράδυ ἀδέκαρος καὶ νηστικός.

Ἀδρεφάκι, μποσικάρισε τὸ φρένο καὶ θὰ μᾶς πάρῃ ὁ κατήφορος. Μ' ἀντελήβεις;

Ὁρίστε τώρα νὰ κάνῃς γάμο τοῦ λόγου σου καὶ νὰ πάρῃς στὸ λαιμό σου καμμιὰ τρυφερὴ ὕπαρξι.

Μόλις ξυπνήσετε τὴν ἄλλη μέρα θ' ἀρχίσουνε ἢ ἀναγοῦλες καὶ τὰ γκρατζουνίσματα. Θὰ θὲς δυὸ κατοστάρικα γιὰ νὰ ψωνίσῃς κάνα σηκότη γιὰ τὸ τηγάνι. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα; Βούρ γιὰ τὸ ἐνεχειροδανιστήριο γιὰ νὰ μεταβάλῃς τὴ βέρα σου σὲ μαρίδα τοῦ Φαλήρου. Κι' ἀπὲ μίαν ὡραίαν ἑσπέραν τὴ βάνεις τὴν γυναῖκα σου μέσα σ' ἕνα «ταξὶ» καὶ τὴ στέρνῃς νὰ πάῃ στὴ μάννα της μὲ τὰ πόδια.

Ρὲ, τὶ μὲ νοιάζει ἐμένα ποῦ θὰ φτάσῃ ὁ ἀτιμάριθμος τῆς ζωῆς. Δάσκαλος, ρὲ σύ, εἶμ' ἐγὼ ν' ἀνακατώνουμαι μ' ἀριθιμοὺς καὶ μὲ νούμερα; Ἐγὼ ἕνα μονάχα ξέρω: Πῶς ἔτσι ὅπως πάνε τὰ πράμματα θὰ καταρνηθῇ κι' ὁ γάμος, σὰν τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο, καὶ τὰ στέφανα καὶ τὸ Ἡσαΐα χόρευε καὶ οὖλα τὰ συναφῆ. Θὰ γλέπῃς γυναῖκα καὶ θὰ σὲ πιάνῃ περονόσπορος ἀφ' τὸ φόβο σου μπᾶς καὶ ζητήσῃ νὰ σὲ παντρεφτῇ. Κι' ἂν εἶναι καὶ κανένας ἀραβωνιασμένος θὰ κυττάξῃ νὰν τὰ χαλάσῃ μὲ τὴ λεγάμενη γιὰ εὐνοήτους λόγους.

Ἐγὼ ὅμως, ρὲ κομμουνίστρα Μανιώ, δὲν θὰ σ'ἐγκαταλείψω εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα. Ὁ ἔρωτάς σου μ' ἔχει ρίξει μέσα στὸ λάκκο τῶ λεόντω καὶ δὲν μπορᾶω νὰ βγῶ κ' ἢ στὰ 80 φτάσῃ ὁ ἀτιμάριθμος τῆς ζωῆς γιὰ στὰ 100 ἐγὼ τὸ ἴδιο τόχω. Νιὰ βολὰ ἐγὼ στόσκασα τὸ παραμύθι ἡ Βουλὴ παρεδέχθη, τοῦ λόγου σου δηλαδὴς, ἄλλο τίποτις δὲν εἶναι. Τώρα θὰ μοῦ πῇς τὶ νὰν τὸν κάνῃς τὸν ἔρωτα φόντας θὰ θες ἕνα κοσιπεντάρικο γιὰ'να κουτὶ τσιγάρα. Τὶ νὰν τὸν κάνῃς; Τὶ θὲς νὰν τὸν κάνῃς, δηλαδής; Νὰν τὸν βράσῃς καὶ πιῇς τὸ ζουμὶ του. Εἶναι ἄλλο;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ",

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΑΡΑΠΗ

Ἕνα ἀνατριχιαστικὸ Ἱσπανικὸ διηγήμα, ἐντελῶς πρωτότυπον

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

ΤΑ ΔΙΟΔΙΑ

Χαῖρε τοὔμπαλιν,
ὦ ἡλιακὰς θελμή,
ὅτι μοὶ ἐζέσθανες
ἀλκούντως τὸ κολμὶ
κ' ἡ ἐμὴ καλδία
θερμανθεῖσα αἰσίως
ἤρχισε δὰ κάπο
νὰ ἐρᾷ ἀπαισίως,
τὸ ὁποῖον
ἀπὸ χτίσεως κόσμου
καὶ ἡμικόσμου
ἀναζητῶ ἅπαξ τσουπίον.
Προχθεσινόθεν λοιπὸν
παρασυρθεὶς κατεπειγόνδως
μὲ φιλους τινὰς
μέχρι τῆς ἐρυθρέας γῆς
τῆς λεγομένης Κοκκινέας—Κοκκινιᾶς
ἐφρακον κλαπατσοειδές τινα πιτσούνιον,
ἤγουν μετὰ μουστακίου ἐμβιρβούνιον
καὶ βουληθεὶς εὐθέως νὰ τὴν μεταφέρω
Ἀθήναζε γοῦν διὰ τὰ περαιτέρω,
μοὶ συνέληψεν ὁ Βελζεβεοὺλ τὴν μητέρα,
τοὐθόπερ δὲν θ' ἀνατείλῃ πώποτε δι' ἐμὲ
μία καλὴ ἡμέρα,
τὸ ὁποῖον
διὰ τὸ γλυκύτατον τσιμπιρλίον.
Ἐπελαύνων γοῦν μετ' ἑαπτὴν ποδαρηδὸν
διὰ τοῦ Πειραιέως τὴν ὁδόν,
ἵνα τὴν ἐμβάσω εἰς τὰς Ἀθήνας
διὰ νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ
τὸν μῆνα τοῦ μέλεος
ἀλλὰ καὶ τῆς πείνας,
ἀνεύρων τεράσθιον ἐμβελὰν
μετ' ἐκείνην τὴν κατσικοειδῆ ἀγελάν,
τὸ ὁποῖον
μοὶ ἐζήτησον φόρον τῶν διοδίων.
Ἄφσιλος κἀγὼ ἐκ λίκνου
καὶ ὁρῶν διάβολα μόνον
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου,
ἐγκατέλειφσον ἀπτὴν εἰς τὸν φορατζῆ
τὸν βλοσυρόν, τὸν ἀνέρασθον
καὶ τὸ γέρω
διὰ νὰ διέλθω περαιτέρω, τὸ ὁποῖον
καὶ πάλιν μόνος εὑρίσκομαι ἐν τῷ τσαρδίον.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Η ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΧΑΜΙΚΟΥ

ΔΕΝ ΕΚΤΥΠΗΣΕ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ...

Ὁ Χαχαμῖκος εἶχε νὰ φάῃ ὁ δυστυχὴς δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες. Ὅλες ἡ ἀπόπειρες ποὺ ἔκανε διὰ τὴν ἐξοικονόμισιν ἔστω καὶ μιᾶς μικρῆς φρατζόλας ἀπέτυχον.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ καὶ στὸ τελευταῖον μέσον: Νὰ πάῃ κυνῆγι μήπως καὶ σκοτώσῃ τίποτε μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μπορέσῃ νὰ κορέσῃ τὴν πεῖνα του.

Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ τουφέκι του, μιὰ πανάρχαιη καραμπίνα τοῦ 21, ἐπῆρε γιὰ συντροφιὰ καὶ τοὺς φίλους του τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἐλεαζὰρ κι' ἐβγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν Κολοκυθοῦ.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ καιρὸς δὲν ἦτο εὐνοϊκὸς καὶ ὁ Χαχαμῖκος περπατοῦσεν ὁλόκληρην ὥρα χωρὶς νὰ συναντήσῃ πουλὶ πετούμενο... Ἐπὶ τέλους νὰ ἕνας σπουργίτης. Πετάει ἀπὸ μιὰ ἐλιὰ κ' ἔρχεται καὶ κάθεται ποῦ νομίζετε; Ἐπάνω στὸν ὦμο τοῦ Ἰακώβ.

—Ἀκούνητος, φωνάζει ὁ Χαχαμῖκος στὸ φίλο του.

Καὶ προτοῦ ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ ἐννοήσῃ περὶ τίνος πρόκειται, ὁ Χαχαμῖκος σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ. Ὁ σπουργίτης κτυπήθηκε καιαίως, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰακὼβ δὲν εἶχε καλλιτέραν τύχη. Μαζὺ μὲ τὸ σπουργίτη ἔπεσε κ' ἐκεῖνος.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Χαχαμῖκος ἐγύρισε σπίτη του, τὸν ἐρώτησεν ἡ γυναῖκα του:

—Χτύπησες τίποτε, ἄντρα μου;

—Ἕνα σπουργίτη μόνο, ἀπήντησεν ὁ Χαχαμῖκος.

—Μονάχα;

—Ναί...

—Καϋμένε, εἶπεν ἡ γυναῖκα του, δὲν κτύπαγες καὶ τίποτ' ἄλλο;

—Ἄ, ἔκαμεν ὁ Χαχαμῖκος, κτύπησα καὶ τὸ φίλο μου τὸν Ἰακώβ. Πήγαινε πὲς τῆς γυναῖκας του ὅτι θὰ τὸν φέρουνε σὲ λίγο...

Ο ΠΕΤΕΦΡΗΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ "ΝΟΡΑΣ"

4 ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΑΣΤΑΙ ΜΟΥ

Εἶχα τὴν εὐτυχίαν ν' ἀποκτήσω τρεῖς, (ἀριθ. 3), ἐραστάς. Ὁ πρῶτος εἶναι ἕνας μελαχροινὸς νέος, ὑπάλληλος τραπεζιτικός. Στὰς δύο ἡ ὥρα κάθε ἀπόγευμα μοῦ στέλνει εἰσιτήρια γιὰ τὸν κινηματόγραφο. Ὁ δεύτερος εἶναι κάποιος δημοσιογράφος, πολὺ καλὸ καὶ αἰσθηματικὸ παιδί, ἀλλὰ φοβερὰ ζηλότυπο. Ὁ τρίτος ἕνας ἡλικιωμένος κύριος, ὁ ὁποῖος μὲ συμπαθεῖ, λέγει, ἐπειδὴ ἔχω καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ μιὰ παλαιά του φιλενάδα. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ὁ ἕνας εἶναι περισσότερον τοῦ γούστου μου. Ἀλλὰ ποιός; Μπορεῖτε σεῖς νὰ τὸν βρῆτε;

Ἀπαντήσεις, συνοδευομένας ἀπὸ μονόδραχμον, δέχομαι μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 5ης Φεβρουαρίου. Βραβεῖα θὰ δοθοῦν πέντε.

ΠΡΩΤΟΝ	Δραχ.	50
ΔΕΥΤΕΡΟΝ	»	25
ΤΡΙΤΟΝ	»	15
ΤΕΤΑΡΤΟΝ	»	10
ΠΕΜΤΟΝ	»	Ἕνα ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ἰουδήθ»

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πῶς μποροῦν τὰ δώδεκα σιγαρέττα νὰ γίνουν ἑπτὰ χωρὶς νὰ πετάξετε κανένα;

Τὰ δώδεκα σιγαρέττα μποροῦν ὡραιότατα νὰ γίνουν ἑπτὰ ὅταν δι' αὐτῶν σχηματίσωμεν ἐπάνω στὸ τραπέζι τὰ 4 γράμματα τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτά, δηλ. τὸ **Ε**, τὸ **Π**, τὸ **Τ**, καὶ τὸ **Α**

ἤτοι Ε Π Τ Α
4 3 2 3 = 12

ΛΥΤΑΙ: Ἀθαν. Ζιμπρατσιώτης, Εὐγενία Στρατηγοπούλου, Ολυμπία Κιουλσφίδου, Ἰωάν. Γκούμας, Cardegne, Σταῦρος Ἠλιόπουλος, Σοφοκλῆς Αὐλωνίτης, Κούλα Ζερβοπούλου, Μίμης Ζερβόπουλος, Ἀθαν Ναυπλιώτης, Κίμων Ἀνδρεάδης, Μίμης Γουδέλης, Σταῦρος Κολοβός, Εὐθ. Μιαούλης, Μιλτ. Στρατηγόπουλος, Σωκράτ. Αὐλωνίτης, Χαρίλαος Πουλάκης, Καίτη Ζωχοῦ, Πίπης Ἀλκαῖος, Μικρούλα, Φάουστ, Ἀνατέλλων ἥλιος, Πυγμάχος, Ἰωάν. Στριμινέας καὶ Παρασκευὴ Θηβαΐτου.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ: Κούλα Ζερβοπούλου δραχ. 50, Πυγμάχος, ἐξάμηνον συνδρομήντῆς «Σφαίρας», Ὀλυμπία Κιουλαφίδου, ἕνα ἀντίτυπο τοῦ μυθιστορήματος «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος», Μίμης Γουδέλης, τρίμηνον συνδρομὴν τῆς «Σφαίρας», Χαρ. Πουλάκης ἕνα εἰσιτήριον Ἀης θέσεως τοῦ κινηματογράφου «Ἀττικόν».

Η ΔΙΣ ΝΟΡΑ

Σημ: Λύσεις, μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμου δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Αἱ λύσεις ἀποστέλλονται πρὸς ἐμὲ πάντοτε ἐντὸς κλειστοῦ φακέλλου.

Τὰ βραβεῖα δίδονται διὰ κλήρου καὶ ἀποστέλλονται ἀμέσως, πρὸς τοὺς βραβευθέντας.

Τύποις «ΚΑΛΑΜΟΥ» Γεωργίου Ράδη.—Ρόμβης 16.